

ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ 250.000 ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Γιέρινο, παιδος

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ολέθριο πάθος**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Νικόλ-Άννα Μανιάτη
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2018
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Elisabeth Ansley/Trevillion Images,
Shutterstock/Victor Lin
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2380-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2381-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfoosi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

NIKOΛ-ANNA MANIATH

*Γλέριο,
παάδος*

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Από τις Εκδόσεις ΩΚΕΑΝΙΔΑ κυκλοφορούν:

Η κόρη του φεγγαριού, 2007

Οι μούσες της σιωπής, 2008

Όταν κλαίνε τ' αστέρια, 2009

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Κομμένα λουλούδια, 2011

Αόρατος δεσμός, 2012

Ο ύπνος των χιλίων ημερών, 2013

Πίσω απ' τον καθρέφτη, 2014

Έκπτωτος άγγελος, 2015

Και η ελπίδα γύρισε ξανά, 2015

Οι σιωπές της ενοχής, 2016

Το τίμημα, 2017

Λονδίνο 2010

Ξύπνησε λουσμένη στον ιδρώτα. Το βάρος στο στήθος επέμενε. Έστρεψε το κεφάλι και είδε τη φιγούρα του άντρα που κοιμόταν δίπλα της. Το χέρι του, έξω από τα σκεπάσματα, αναπαυόταν πάνω στο στήθος της, το αγκάλιασμά του μέσα στον βαθύ ύπνο ανολοκλήρωτο. Να ήταν αυτό το βάρος που πλάκωνε το στήθος της; Το παραμέρισε και το άφησε να πέσει απαλά χωρίς να ξυπνήσει τον κάτοχό του, μα το βάρος απέμεινε. Μέσα της ήξερε!

Σηκώθηκε αργά και τράβηξε ελαφρά τις βαριές κουρτίνες στο παράθυρο. Ένα αχνό, αδιόρατο φως, που προμηνύει τη μέρα που ερχόταν, τρεμόπαιζε στον ορίζοντα. Οι σκούροι όγκοι των πυκνών δέντρων στο βάθος του κήπου ορθώνονταν απειλητικοί στο μισοσκόταδο μέχρι τον τρίτο όροφο και η ησυχία ήταν απόλυτη. Ακόμα και τα νυχτοπούλια είχαν σιγήσει αυτή την ώρα. Παρέδιδαν εξουθενωμένα το σκήπτρο στα αδέρφια τους, που λίγο πριν από την ανατολή θα οργίαζαν με το πανηγυρικό τιτίβισμά τους. Πόσο θα ήθελε τώρα να έβγαινε σε μπαλκόνι! Να ψήσει έναν δυνατό καφέ

και να καθίσει τυλιγμένη στη ρόμπα της να τον απολαύσει αργά και ηδονικά, περιμένοντας τον ήλιο να ξεπροβάλει! Μα δεν είχε μπαλκόνια εδώ ούτε γρίλιες να αποκλείσει τις πρώτες πρωινές αχτίδες του ήλιου αν ήθελε να συνεχίσει τον ύπνο της. Και ο ήλιος άντεχε τόσο λίγο μετά την ανατολή του. Τα σύννεφα τον πρόφταιναν σχεδόν πάντα πολύ πριν προλάβει να χαϊδέψει με τις ακτίνες του πρόσωπα χλομά και βλέφαρα μισοκλεισμένα.

Αυτές τις ώρες της έλειπε τόσο η πατρίδα της! Οι φυσικές ομορφιές της και το ασύγκριτο μεγαλείο της φύσης που κάλυπταν την ψυχή. Πόσα χρόνια τώρα την είχε αφήσει πίσω της; Ήταν είκοσι τριών χρόνων κοπέλα σαν εγκατέλειψε τη χώρα που τη γέννησε, τη χώρα που ως μαθήτρια είχε ζήσει τις πιο όμορφες εμπειρίες, ως φοιτήτρια είχε νιώσει πρωτόγνωρα αισθήματα, ως ερωτευμένη κοπελίτσα είχε δεχτεί την πιο σκληρή απογοήτευση. Και ως ενήλικη μετά, την άδικη, σκληρή πραγματικότητα της απαξίωσης. Ναι, την είχε προδώσει η πατρίδα της, δεν της είχε αφήσει ευκαιρίες επιβίωσης. Η πατρίδα της ή οι άνθρωποι; Δεν το έψαξε τότε, ένιωθε προδομένη. Όλα τα όνειρα, οι στόχοι, οι ελπίδες έμοιαζαν άπιαστα, χαμένα. Και στήριξη από πουθενά. Ακόμα και οι γονείς της είχαν αποθαρρυνθεί, της έδωσαν την ευχή τους και την άφησαν να ακολουθήσει τον δρόμο που επέλεξε. Του ξενιτεμού.

Το μετάνιωσε; Όχι! Χίλιες φορές όχι. Μα ήταν κάποιες στιγμές που η νοσταλγία χτυπούσε με τόση δύναμη, που την άφηνε παράλυτη από αισθήσεις. Ο πόνος μέσα της γιγάντωνε. Μικρές, ασήμαντες λεπτομέρειες διογκώνονταν και οι συγκρίσεις έστηναν χορό. Όπως τώρα. Ένας καφές σε μπαλκόνι! Τι πιο απλό.

Άφησε τις βαριές κουρτίνες ανοιχτές, αδιαφορώντας αν το πρωινό φως σε λίγο θα ξυπνούσε τον κοιμισμένο άντρα και χώθηκε στο μπάνιο. Αργότερα, σαν θα έπινε αργά τον καφέ στο σαλόνι, θα έρχονταν οι σκέψεις. Και τα διλήμματα. Καιρό τη βασάνιζαν. Είχε φτάσει ο καιρός των αποφάσεων, Λονδίνο ή Αθήνα; Τι θα άφηνε πίσω της, τι θα αντιμετώπιζε στην πατρίδα της; Ήταν έτοιμη;

Δεν το ήξερε ακόμα, αλλά καταγιγιστικές εξελίξεις θα ανέτρεπαν ζωές, αποφάσεις και καλοδουλεμένα σχέδια.

Ο άντρας αναδύτηκε στο τεράστιο κρεβάτι, τεντώθηκε νωχελικά και άνοιξε διστακτικά τα μάτια. Το φως από το τεράστιο παράθυρο πλημμύρισε το δωμάτιο. Κοίταξε το ρολόι και του ξέφυγε ένας αναστεναγμός. Εφτά η ώρα. Πάλι άφησε ανοιχτές τις κουρτίνες η Τζόις. Σηκώθηκε νιώθοντας τα μέλη του βαριά και δύσκαμπτα και χώθηκε στο συνεχόμενο πολυτελές μπάνιο. Μετά από δέκα λεπτά, με το νερό να μαστιγώνει με δύναμη το κορμί του και να ξυπνάει κάθε μόριο, το τελευταίο ίχνος ύπνου και το μούδιασμα υποχώρησαν. Βγήκε ανανεωμένος και άρχισε να ντύνεται χωρίς βιασύνη. Και όπως κάθε φορά, έτσι και σήμερα, το βλέμμα του ρουφούσε την πολυτέλεια γύρω και θαύμαζε το γούστο της ιδιοκτήτριας. Την παραδεχόταν, είχε λεπτό, εκλεπτυσμένο γούστο και αυτό ήταν διάχυτο σε όλο το τεράστιο διαμέρισμα του τρίτου ορόφου που ήταν το σπίτι της. Όσο πετυχημένος και να ήταν ο ίδιος ως δικηγόρος, ποτέ δε θα κατάφερνε να αποκτήσει αυτή την πολυτέλεια και μάλιστα στην πιο ακριβή τοποθεσία του Ρίτσομοντ. Ήταν ακούραστη, ακαταπόνητη, γεμάτη ενέργεια σε όλους τους τομείς και αυτό το αποδείκνυε κάθε φορά που τη συναντούσε.

Χρειαζόταν δυο μέρες να συνέλθει το κορμί του από το ξέφρενο, γεμάτο πάθος σμίξιμο, αν και η πνευματική ευεξία και η δημιουργικότητά του ήταν οξυμμένες. Μα τι περίμενε στα εξήντα του! Φυσικό ήταν.

Τη γνώρισε πριν από δέκα χρόνια, όταν ο άντρας της πέθανε ξαφνικά από την καρδιά του και του ανέθεσε τη νομική πλευρά της κληρονομιάς. Με τον καιρό του ανέθεσε και υποθέσεις του γραφείου. Γνωρίστηκαν καλύτερα, βγήκαν αρκετές φορές μαζί, εμπιστεύτηκαν ο ένας τον άλλον και κατέληξαν εραστές. Μα γάμο ή δέσμευση δεν ήθελε η Τζόις. Ούτε καν να ζήσουν μαζί. Ήθελε την ανεξαρτησία της, να αποφασίζει αυτή για τη ζωή της, να παίρνει τις δικές της αποφάσεις και να διαχειρίζεται την περιουσία που δημιούργησαν με τον άντρα της. Η κόρη της είχε παντρευτεί τον άντρα των ονείρων της φοιτήτρια ακόμα και μέχρι να πάρει το πτυχίο είχε κιόλας αποκτήσει ένα κοριτσάκι. Μόλις τέλειωσε τις σπουδές, μετακόμισαν στην πατρίδα του άντρα της, στην Κάμπρια, στη βορειοδυτική Αγγλία, στην περιοχή του Λέικ Ντίστρικτ. Λίγο καιρό μετά άνοιξαν το δικό τους κτηματομεσιτικό γραφείο. Η Τζόις βοήθησε οικονομικά όσο της επέτρεψαν, μάλιστα καλοδέχτηκαν τις συμβουλές και καθοδηγήσεις που πήγαζαν από την ανεκτίμητη εμπειρία της. Το νεαρό ζευγάρι υιοθέτησε τις πολύτιμες εισηγήσεις της και εκμεταλλεύτηκε την ξακουστή φυσική ομορφιά της περιοχής Λέικ Ντίστρικτ και ρισκάροντας στην αρχή, με περισσότερη τόλμη αργότερα, επέκτειναν τις δραστηριότητές τους. Χωρίς να αγοράζουν τα σπίτια που τους ανέθεταν να πουλήσουν, όπως τελευταία έκαναν η Τζόις και ο Κένεθ, ο γαμπρός της αναλάμβανε την εσωτερική ανακαίνιση αλλάζοντας ή ταπετσα-

ρίες ή βάφοντας τους τοίχους και αναδιαμορφώνοντας ριζικά κουζίνες και μπάνια. Ως αποτέλεσμα, ανέβαινε η τιμή του ακινήτου κατακόρυφα μαζί με τη δική του προμήθεια, που συμπεριλάμβανε τις δαπάνες ανακαίνισης. Το ζευγάρι προχωρούσε σταθερά στον δρόμο που είχε χάραξει, χωρίς τολμηρά ανοίγματα ή ρίσκα. Η ύπαρξη του παιδιού τους έκανε συγκρατημένους. Η κόρη της στα είκοσι τρία της είχε βρει την ευτυχία και τον σκοπό στη ζωή της. Και δεν είχε καμιά πρόθεση να γυρίσει στον ξέφρενο και πιεστικό ρυθμό του Λονδίνου.

Τα δικά του παιδιά, από την άλλη, ήταν πιο συντηρητικά, χωρίς φιλόδοξες σκέψεις. Η μια του κόρη εργαζόταν στο δικηγορικό του γραφείο, η άλλη ως αισθητικός. Και οι δυο ήταν βολεμένες με ένα ωράριο εννέα με πέντε, ικανοποιητικό μισθό και βλέψεις για οικογένεια. Η γυναίκα του έπαιρνε σύνταξη καθώς και τη διατροφή που της έδινε μετά το διαζύγιο και ήταν ικανοποιημένη. Όταν γνώρισε ο ίδιος την Τζόις, αναρωτήθηκε από πού πήγαζε όλη αυτή η ενέργεια, η ακατάβλητη θέληση για δημιουργία και το ατέλειωτο κυνηγητό της επιτυχίας. Μαζί της έμαθε να θαυμάζει την Ελλάδα, την ιστορία της, τους αγώνες της στους αιώνες, την ψυχική αντοχή των Ελλήνων, το πείσμα τους να αναδειχτούν, το ταμπεραμέντο και την αισιοδοξία τους. Έμαθε – πάντα από την ίδια – για την αφελή εμπιστοσύνη που έδειχναν στους εκάστοτε πολιτικούς τους, υποστηρίζοντας τα προσωπικά τους πιστεύω και το πώς εκείνοι τους απογοήτευαν. Η ίδια τον πληροφόρησε πως δεν επρόκειτο ποτέ να επεκτείνει τις δραστηριότητες του γραφείου της στη γενέτειρά της, δεν εμπιστευόταν τους πατριώτες της. Αντίθετα, όλοι οι ξενιτεμένοι Έλληνες φαί-

νονταν να προσαρμόζονται στον τρόπο ζωής κάθε χώρας που κατέληγαν, προσπαθώντας να αποδείξουν όλες τις ικανότητές τους που καταπιέζονταν στην πατρίδα.

Τη θαύμαζε, τον τρόμαζε η ορμή της, η δύναμή της. Την αγαπούσε. Δεχόταν τους περιορισμούς στη σχέση τους αγόγγυστα για να μην τη χάσει. Στα πενήντα ένα της ήταν μια αναμφισβήτητα όμορφη, εντυπωσιακή γυναίκα, γεμάτη γοητεία και αυτοπεποίθηση. Πώς κατάφερνε να διατηρείται τόσο ζωντανή και νέα δεν μπορούσε ακόμα να καταλάβει, ίσως να ήταν η δίψα της για τη ζωή.

Ολοκλήρωσε το ντύσιμό του και κίνησε για το σαλόνι, όπου ήξερε πως θα την έβρισκε να πίνει τον βαρύ ελληνικό καφέ της, που η ευωδιά του είχε κιόλας φτάσει μέχρι το δωμάτιο. Από τα τεράστια, όλο τζάμι παράθυρα η θέα ήταν μαγευτική κάθε ώρα της μέρας. Το σπίτι ήταν στον τρίτο –και τελευταίο– όροφο στο Πανόραμα, στην κορυφή του λόφου του Ρίτσομοντ. Μπροστά του απλωνόταν ατέλειωτη η θέα, σαν πραγματικό πανόραμα. Κατηφόριζε καταπράσινος ο λόφος και τα ανθισμένα παρτέρια με τα κάθε εποχής διαφορετικά λουλούδια τόνιζαν τις ποικίλες αποχρώσεις του πράσινου των δέντρων που τα τριγύριζαν. Ο Τάμεσης έκανε μια από τις πολλές στροφές του στο σημείο αυτό, χωριζόταν στη μέση από ένα κατάφυτο νησάκι και τα νερά του κυλούσαν άλλοτε αργά και άλλοτε ορμητικά, πότε λαμπυρίζοντας στον ήλιο και πότε καθρεφτίζοντας το γκρι του ουρανού. Μα τα ίδια αυτά νερά έπαιρναν φωτιά με το ηλιοβασίλεμα και χάριζαν μια σαγηνευτική, αξέχαστη εικόνα ομορφιάς που ηρεμούσε την ψυχή.

Μα ποτέ δεν κατάφεραν να φέρουν γαλήνη στην ανταριασμένη ψυχή της Τζόις Ντρέναν.

Η Τζόις ατένιζε τώρα αυτή την ομορφιά της εγγλέζικης φύσης. Ο Τάμεσης από μακριά είχε αλλάξει κιόλας την κατεύθυνση των νερών του. Η πλημμυρίδα που εισέβαλε τη νύχτα με το γεμάτο φεγγάρι άρχισε να υποχωρεί. Η άμπωτη ξεκίνησε αργά, ανεπαίσθητα στην αρχή και μόνο η ροή του νερού πρόδιδε την παρουσία της. Σιγά-σιγά το ρεύμα δυνάμωνε, η ορμή του γίνονταν πιο αισθητή και η στάθμη του νερού στις όχθες άρχισε να κατεβαίνει. Θα έπαιρνε γύρω στις πεντέμισι ώρες μέχρι να κορεστεί η ακράτητη αυτή τάση της φύσης, για να πάρει ανάσα μερικά δευτερόλεπτα μόνο και να αρχίσει η αντίστροφη διαδικασία. Η πλημμυρίδα έπαιρνε γύρω στις εξίμισι ώρες και πολλές φορές η στάθμη ξεχείλιζε από τον όγκο του νερού, μα αυτό δεν πτοούσε τους Εγγλέζους, που επιδίδονταν καθημερινά στο αγαπημένο τους σπορ της κωπηλασίας. Ούτε τα ποταμόπλοια που μετέφεραν εκατοντάδες κόσμο κάθε φορά για να θαυμάσει τις ομορφιές του Λονδίνου που διέσχιζε ο ονομαστός αυτός ποταμός.

Χρόνια πριν, νέα κοπέλα, είχε εκστασιαστεί με τις ατέλειωτες σε ομορφιά διαδρομές μέσα στο ποτάμι. Ο άντρας της δεν έχανε ευκαιρία να την ξεναγεί εξηγώντας και εξι-

στορώντας την ιστορία κάθε περιοχής που περνούσαν ή που κατέβαιναν για να επισκεφθούν. Όταν πρωτογνωρίστηκαν, το όνομά της ήταν γι' αυτόν δυσκολοπρόφερτο και μετά από αλλεπάλληλες ανεπιτυχείς προσπάθειες της πρότεινε να τη φωνάζει Τζόις, το πιο κοντινό σε μετάφραση για το δικό της. Δεν έφερε αντίρρηση και όταν αργότερα παντρεύτηκαν, το άλλαξε και επίσημα. Ως ανήσυχη φύση, τολμηρή και με φαντασία, βλέποντας τα μέρη που της έδειχνε ο Κένεθ, της μπήκε η ιδέα να επεκτείνουν τη δραστηριότητα του γραφείου πώλησης ακινήτων που του ανήκε σε πολλές άλλες περιοχές. Ήταν διστακτικός στην αρχή, φοβόταν το ρίσκο, η οικονομική του κατάσταση τον έκανε προσεκτικό. Οι περιοχές που του πρότεινε η γυναίκα του τον φόβιζαν με τις οικονομικές απαιτήσεις για αγορά. Προτιμούσε να ενεργεί ως μεσίτης, πιο ασφαλές και με την προμήθεια σίγουρη. Οι πιέσεις της για άνοιγμα τον έπεισαν τελικά και με κάποιο φόβο αγόρασε το πρώτο οίκημα παίρνοντας ένα μεγάλο δάνειο από την τράπεζα. Και πάλι η γυναίκα του τον πίεσε να προχωρήσουν σε ανακαίνιση, έστω και αν το δάνειο ανέβηκε. Το αποτέλεσμα τον άφησε άναυδο. Η αξία του ακινήτου εκτοξεύτηκε, το δάνειο αποπληρώθηκε και πιο αισιόδοξος προχώρησε σε νέες αγορές σε καλύτερες περιοχές, παίρνοντας κάθε φορά δάνειο. Η δυναμικότητά της και οι πρωτοπόρες ιδέες της για ανακαίνιση απέδωσαν και τα κέρδη άρχισαν να έρχονται, εξασφαλίζοντας ταυτόχρονα φήμη για το γραφείο του και κερδίζοντας την εμπιστοσύνη δύσκολων πελατών για την αγορά απαιτητικού σε προδιαγραφές οικήματος.

Επεκτάθηκαν, δούλεψαν σκληρά, ανταγωνίστηκαν, αλ-

λά τα κατάφεραν. Σε δέκα χρόνια αγόρασαν αυτό το διαμέρισμα και νοίκιασαν το σπίτι που τόσα χρόνια τους είχε χαρίσει θαλπωρή. Η εργατικότητα, η τιμιότητα, η ευσυνειδησία και το πείσμα τούς συνόδευαν. Κάθε περίπτωση αγοράς, πώλησης, ανακαίνισης, είχε τη δική τους προσωπική σφραγίδα, με έλεγχο και επιμονή στις λεπτομέρειες, που πολλές φορές έφερναν τους υπαλλήλους τους στα όρια της αντοχής τους. Το κέρδος τους πια τους επέτρεψε να αγοράσουν περισσότερα ακίνητα για δική τους εκμετάλλευση και όχι για μεταπώληση. Μα ο Κένεθ Ντρέναν δεν είχε τη δική της φυσική αντοχή. Στα πενήντα τρία του ένα οξύ έμφραγμα του στέρησε τη ζωή, αφήνοντάς τη χήρα στα σαράντα ένα. Η απώλειά του της στοίχισε. Την άφησε μετέωρη. Άδεια. Ο συντονισμένος αγώνας τους για καταξίωση και επιτυχία, έστω και αν η επιφυλακτικότητα του Κένεθ πολλές φορές την έφτανε στα άκρα, ήταν κοινός. Η Τζόις ένιωθε την ακατανίκητη επιθυμία να επιτύχει, να αποδείξει πολλά, είχε το πείσμα να την οδηγεί και συμπαρέσυρε μαζί της και τον Κένεθ. Όταν αυτός έφυγε τόσο ξαφνικά, άρχισε να αναρωτιέται γιατί θα έπρεπε ακόμα να αγωνίζεται. Είχε φτάσει ήδη πολύ ψηλά, είχε αποκτήσει όσα δεν τολμούσε κάποτε να φανταστεί. Επιχείρηση, όνομα, περιουσία... σε ποιον τώρα να αποδείξει ότι άξιζε;

Και συνειδητοποίησε ότι ο ίδιος ο εαυτός της ζητούσε την απόδειξη. Ο ίδιος αυτός εαυτός της που καταρρακώθηκε από την απόρριψη στην πιο ελπιδοφόρα ηλικία των ονειρών, των στόχων, της εμπιστοσύνης! Στην ηλικία που η ελπίδα σαν πυρσός σε οδηγεί μέσα από τα στενά, δύσβατα μονοπάτια της ζωής. Όταν ο φάρος που αχνοφαίνεται μέσα από τα φουρτουνιασμένα κύματα που ορθώνονται

σε κάθε βήμα σβήνει ξαφνικά και σε αφήνει στα σκοτάδια.
Όταν η καρδιά θρυμματίζεται.

Η φωνή του εξηντάχρονου άντρα ακούστηκε δίπλα της χαμηλή, ευδιάθετη.

«Πρέπει να φύγω, έχω δικαστήριο σε δυο ώρες. Θα μιλήσουμε μετά». Ήθελε να τη ρωτήσει πότε θα την ξανάβλεπε, καιγόταν να συναντηθούν στο τέλος της μέρας πάλι, να καθίσουν ήρεμα στο δείπνο και να μιλήσουν για τη μέρα τους, να την κρατήσει αγκαλιά και να ακούσει τη φωνή της, ήθελε... Μα ήξερε. Η Τζόις ήταν αυτή που αποφάσιζε πότε θα ήταν το επόμενο ραντεβού. Αυτή θα έπαιρνε τηλέφωνο. Ο ίδιος δεν είχε το θάρρος να πάρει πρωτοβουλία. Η απόμακρη στάση της, η απόσταση που έβαζε ανάμεσά τους, η τυπική αντιμετώπιση του δεσμού τους, τον κρατούσαν στα όρια που η ίδια είχε θέσει. Όμως σαν μοιράζονταν το ίδιο κρεβάτι, για λίγες ώρες, ο κόσμος τού ανήκε, απελευθερωνόταν. Γι' αυτές τις λίγες ώρες, όσο ψυχικά αποξενωμένος και να αισθανόταν τις υπόλοιπες, έδινε την ψυχή του. Την αγαπούσε. Μα ούτε να το εκφράσει ούτε να ελπίζει τον άφηνε.

Σήκωσε το κεφάλι και τον κοίταξε με χαμόγελο. Ο κόσμος του φωτίστηκε.

«Εντάξει, Ρον. Κι εγώ θα φύγω αργότερα. Δεν έχω κάτι που να επείγει τώρα το πρωί. Θα τα πούμε». Καμιά αναφορά για την υπέροχη νύχτα που μοιράστηκαν, άλλωστε, ποτέ δεν ανέφερε κάτι για το πάθος που τους έφερνε τόσο κοντά, και αν δεν ήταν το χαμόγελο, θα του περνούσε από τον νου πως το είχε κιόλας ξεχάσει. Όμως γι' αυτόν ήταν η δύναμη που τον κρατούσε ζωντανό μέχρι να φτάσει και πάλι η ώρα να βρεθούν, όταν η ίδια το αποφάσι-

ζε. Τη δικαιολογούσε μέσα του, ήταν ο χαρακτήρας της, κλειστή, φειδωλή στις εκφράσεις της. Αν δεν ένιωθε και η ίδια κάτι γι' αυτόν, τότε γιατί κρατούσε αυτός ο, περίεργος έστω, δεσμός πέντε χρόνια; Θα μπορούσε, με την εμφάνισή της και μόνο, να έχει όποιον ήθελε. Πολύ νεότερο από τον ίδιο. Και πολύ πιο πλούσιο.

Ο Ρον Έντουαρντς αναστέναξε σιωπηλά και έκλεισε πίσω του τη βαριά μαονένια εξώπορτα. Δεν είχε τολμήσει να σκύψει και να της δώσει ένα φιλί για αντίο. Η Τζόις κοιτούσε κιόλας έξω από το παράθυρο αφηρημένη.

Ελλάδα 2010

Ο άντρας άφησε το ακουστικό να ακουμπήσει απαλά στη βάση του. Δεν ήξερε αν έπρεπε να χαρεί ή να λυπηθεί για όσα του ανήγγειλε ο γιος του. Είχε φύγει για μεταπτυχιακό στο Λονδίνο, ένα-δυ χρόνια πολύτιμης εμπειρίας, αλλά πάντα με το πρόγραμμα να ξαναγυρίσει για να διαχειριστεί την οικογενειακή παρουσία. Από τα χωράφια και τις εκτάσεις που είχε ο Ανέστης Μπρίλης στον Βόλο είχε πουλήσει πριν από αρκετά χρόνια, μετά τον θάνατο της γυναίκας του, αυτά που πίστευε πως δε θα απέδιδαν. Και ήταν τα παραλιακά, υπολογίσιμα σε έκταση αλλά καθόλου εκμεταλλεύσιμα για καλλιέργεια. Το ποσό που του πρόσφεραν ήταν αστρονομικό για το 1992, σε τρία χρόνια είχε ορθωθεί ένα τεράστιο υπερπολυτελές ξενοδοχειακό συγκρότημα που έγινε πόλος έλξης για άλλους επίδοξους αγοραστές. Η προσφορά που του έγινε για τα άλλα τρία γειτονικά κομμάτια γης τον ώθησε να σκεφτεί ρεαλιστικά πια την πραγματική αξία της γης που δεν είχε μέχρι τώρα αντιληφθεί. Και κατάλαβε ότι δεν ήταν μόνο η καλλιεργήσιμη γη που έκρυβε πλού-

το. Η στέρφα παραλιακή έκταση τώρα βροντοφώναζε πως μπορούσε να αποδώσει με έναν άλλο, σύγχρονο τρόπο.

Κάποτε οι κτηματίες προίκιζαν την κόρη με παραλιακές εκτάσεις, αφού δε θα έμεναν στην οικογένεια και θα περνούσαν στον γαμπρό. Κρατούσαν σαν κόρη οφθαλμού τις καλλιεργήσιμες εκτάσεις για τον γιο, πολύτιμη γη που θα διατηρούσε την οικογενειακή παράδοση. Όταν ο Ανέστης Μπρίλης δέχτηκε τότε το προξενιό με την κατά εφτά χρόνια μεγαλύτερή του κοπέλα, στο προικώ, εκτός από τις ξερές παραλιακές εκτάσεις, είχαν προστεθεί από τον πλούσιο κτηματία πεθερό του και αρκετά καλλιεργήσιμα χωράφια για να χρυσώσει το χάπι. Χωράφια που με την αγάπη και τη γνώση του για τη γη τα είχε μεταμορφώσει με σκληρή δουλειά σε αποδοτικό εισόδημα. Τώρα κατάλαβε πως και αυτά κοντά στη θάλασσα έκρυβαν τον δικό τους πλούτο. Έγινε πιο απαιτητικός στις προσφορές, κράτησε το τρίτο για τον εαυτό του και πούλησε τα άλλα δύο, που σύντομα, με τον πυρετό της ανοικοδόμησης που επικρατούσε, μετατράπηκαν με τη σειρά τους σε ξενοδοχείο, αφήνοντάς τον πιο πλούσιο από ό,τι μπορούσε κάποτε να ονειρευτεί.

Πλούσιο μα καθόλου ευτυχισμένο. Η γυναίκα του, μετά τη γέννηση του γιου τους, είχε παραδοθεί στα πλοκάμια της κατάθλιψης. Ρίζωσε μέσα της και δεν την άφηνε να χαρεί το παιδί τους, τη ζωή την ίδια. Ο μικρός Άρης μεγάλωνε αποξενωμένος από τη μάνα, προσκολλημένος στον πατέρα και στη γιαγιά, που τον φρόντιζε από όταν γεννήθηκε. Η γιαγιά του, μητέρα του πατέρα του, τον λάτρευε. Αυτή έπαιζε μαζί του, αυτή τον φρόντιζε και του έψηνε λιχουδιές που ήξερε του άρεσαν, αυτή του έμαθε τα πρώ-

τα λογάκια και αυτή τον βοήθησε να μάθει το αλφάβητο και τους αριθμούς σαν πήγε νηπιαγωγείο. Μαζί διάβαζαν τα μαθήματα σαν άρχισε το σχολείο και αυτή τον έμαθε να κολυμπάει από τα τέσσερά του χρόνια. Μα σαν μπήκε στην τρίτη δημοτικού, η γιαγιά τους άφησε. Ένωσε έντονα την απώλειά της ο μικρός Άρης και προσκολλήθηκε ακόμα περισσότερο στον πατέρα, αφού η μάνα του παρέμενε απομονωμένη στον δικό της κόσμο της μελαγχολίας. Στα δέκα του χρόνια η μάνα του τους άφησε μετά από υπερβολική δόση αντικαταθλιπτικών. Και οι δυο, πατέρας και γιος, ένωσαν μαζί με τη λύπη και μια δόση ανακούφισης. Κάποια χρόνια μετά, κληρονόμος πια και κύριος της περιουσίας, ο Ανέστης Μπρίλης αποφάσισε την πώληση των παραλιακών οικοπέδων.

Πότε αλήθεια είχε νιώσει πραγματικά ευτυχισμένος ο Ανέστης; Ανέτρεξε πολύ πίσω στη ζωή του για να το ανακαλύψει. Τότε που μικρό παιδί έτρεχε στα χωράφια του πατέρα του, τότε που οι γονείς του, δεμένοι και αγαπημένοι, είχαν όνειρα για τον γιο τους. Και μετά, σαν άρχισαν τα όνειρα να γίνονται αλήθεια και... ανατράπηκαν όλα... Όμως και τότε είχε βρει την ευτυχία. Και ήταν τόσο δυνατή, τόσο χειροπιαστή, μα τόσο εφήμερη. Όχι, δεν ήθελε να θυμάται εκείνη την περίοδο της ζωής του. Τον είχε αφήσει χαρακωμένο, πληγωμένο βαθιά, σε σημείο που να αποδιώχνει τις όποιες χαρές τού προσφέρονταν. Ίσως να το είχε νιώσει η γυναίκα του, η πόρτα της ψυχής του ήταν κλειστή για να τη διαπεράσει. Ίσως γι' αυτό η μελαγχολία να είχε ριζώσει στην καρδιά της.

Τίναξε το κεφάλι με δύναμη. Δε θα άφηνε τις θύμησες και τις τύψεις να τον κατακλύσουν. Έπρεπε να συγκεντρω-

θεί σε όσα του ανακοίνωσε ο γιος του. Ο μονάκριβος γιος του που δεν είχε καταφέρει να μπει σε ελληνικό πανεπιστήμιο για τις σπουδές του. Ο Ανέστης Μπρίλης τον έστειλε στην Αθήνα, στο ιδιωτικό και πανάκριβο κολέγιο Deere να σπουδάσει Χρηματο-οικονομικά και Διοίκηση Επιχειρήσεων. Και διαμέρισμα του είχε αγοράσει τότε, ένα νεόκτιστο τριάρι στην Κηφισιά, τα λεφτά δεν ήταν πρόβλημα, φτάνει ο μοναχογιός να έπαιρνε ένα πτυχίο. Η έκπληξή του ήταν δικαιολογημένη όταν ο αδιάφορος μέχρι τότε νεαρός τού δήλωσε ότι λάτρευε και τη σχολή και το αντικείμενο των σπουδών του και άφησε τη νεοανακαλυφθείσα κλίση του στα οικονομικά να τον κατευθύνει. Τέλειωσε με άριστα, αλλά το πτυχίο μόνο δεν τον ικανοποίησε. Ήθελε μεταπτυχιακό και, γιατί όχι, διδακτορικό. Χρειάστηκε να πιέσει τον πατέρα του για να τον αφήσει να φύγει για Λονδίνο, ο οποίος στο τέλος αναγκάστηκε να δεχτεί το γεγονός πως ο γιος του είχε τη δική του ζωή πια και τους δικούς του στόχους. Δε θα γινόταν εμπόδιο στον δρόμο που ήθελε να ακολουθήσει, όσο και να τον πονούσε ο χωρισμός και η απόσταση που θα έμπαινε ανάμεσά τους.

Ο γιος του πήρε πράγματι το μεταπτυχιακό, μα κατάλαβε πως δεν του ήταν απαραίτητο το διδακτορικό για να αρχίσει την καριέρα του. Βρήκε πολύ εύκολα δουλειά μέσω του πανεπιστημίου και βάλθηκε να εμπλουτίσει τις γνώσεις του με εμπειρίες στη χρηματο-οικονομική επιχείρηση, όπου τον δέχτηκαν σαν απλό υπάλληλο στην αρχή μετά τις συστάσεις του πανεπιστημίου. Η προθυμία, η αγάπη για το αντικείμενο, η άσβεστη δίψα να εισχωρήσει στα μυστικά του επαγγέλματος, μα πιο πολύ το ένστικτο σχετικά με μετοχές στο χρηματιστήριο, που απέφεραν κέρδη

και στους πελάτες και στην ίδια την εταιρεία, τον βοήθησαν να κερδίσει τη θέση του υποδιευθυντή πολύ σύντομα. Μα το ίδιο αυτό ένστικτο και οι έξυπνες προσωπικές επενδύσεις απέφεραν και στον ίδιο χρηματικά οφέλη. Μικρά στην αρχή, αφού δε διέθετε οικονομική ευχέρεια για μεγάλα ποσά, αλλά όσο μεγάλωναν οι οικονομίες του αυξανόταν και το ποσό που επένδυε. Το ίδιο και η αυτοπεποίθηση και η φιλοδοξία. Σχεδόν στα είκοσι οχτώ και σκεφτόταν να ιδρύσει τη δική του χρηματο-οικονομική επιχείρηση. Μα πρώτα χρειαζόταν το δικό του σπίτι.

Ο Ανέστης Μπρίλης κατάλαβε πως οι δεσμοί με τη γενέτειρα θα κόβονταν. Οι όποιες ελπίδες κρύβονταν στην ψυχή του για την επιστροφή του γιου του κατέρρευσαν. Σπίτι και επιχείρηση στη χώρα που του άνοιγε ορίζοντες σίγουρα ένα μόνο προμήνυαν. Την οριστική παραμονή του μακριά από την πατρίδα, την οικογενειακή παρουσία και τον ίδιο. Μα όσο και να τον πονούσε η απόφαση του παιδιού του, υποσχέθηκε να του στείλει το ποσό που του ζήτησε.

Ένιωσε μόνος και απογοητευμένος. Είχε θυσιάσει τη μοναδική ευτυχία στη ζωή του για μια απατηλή ευκαιρία επιβίωσης και σιγουριάς για τη μητέρα του πρωταρχικά, τον ίδιο και με φρούδες ελπίδες για μελλοντική οικογένεια. Και κατέληξε μόνος.

Λονδίνο 2010

Κυρία Ντρέναν, σας ζητάνε στο τηλέφωνο», η φωνή της γραμματέως της την έβγαλε από τις σκέψεις. Από το μεσημέρι που έφτασε στα γραφεία της επιχείρησης δεν είχε καταφέρει να αποτινάξει τις καταθλιπτικές αναμνήσεις που την είχαν κυριεύσει από το πρωί. Όποτε την επισκέπτονταν απρόσκλητα, χωρίς ιδιαίτερο λόγο, ήξερε ότι θα έμεναν στον νου της και θα στριφογύριζαν βασανίζοντάς τη για το υπόλοιπο της μέρας. Πάσχιζε να απασχοληθεί όσο περισσότερο μπορούσε με τη δουλειά για να αποτινάξει την επίμονη κυριαρχία τους στην ψυχή της, μα τον τελευταίο καιρό επέμεναν θριαμβευτικά. Και κατακτούσαν το μυαλό της, επηρέαζαν τόσο πολύ την ψυχή της, που είχε αρχίσει να σκέφτεται το ενδεχόμενο της επιστροφής στην πατρίδα της. Τον λόγο δεν τον ήξερε, δεν υπήρχε κανένας να τη δεχτεί, να την περιμένει. Οι γονείς της είχαν πεθάνει και ο μοναδικός αδελφός της ζούσε χρόνια με την οικογένειά του στην Κατερίνη. Δεν έπρεπε να παρασύρεται από αναμνήσεις, ανήκαν στο παρελθόν. Όφειλε να αντισταθεί στο κάλεσμά τους και να επικεντρωθεί στη ζωή που

έχτισε σε αυτή τη χώρα από το μηδέν. Μα τα συναισθήματα που ξυπνούσαν ήταν πιο δυνατά από τη λογική!

«Επαγγελματικό;» Σήμερα δεν είχε διάθεση να ασχοληθεί με απαιτητικούς πελάτες προσωπικά. Η ανακαίνιση δύο διαμερισμάτων πίεζε τον χρόνο της και είχε ραντεβού με το συνεργείο που είχε αναλάβει να ελέγξει τα σχέδια και να πάρει την άδεια από το Δημαρχείο για να προχωρήσουν. «Δώσ' τον στον Ντέιβιντ, είμαι πνιγμένη».

«Φοβάμαι πως δε δέχεται να μιλήσει με κανέναν άλλο, το πρότείνω ήδη. Λέει πως του συνέστησαν να ζητήσει εσάς προσωπικά».

«Για αγορά, ενοικίαση ή μήπως να ζητήσει δουλειά;» ρώτησε ενοχλημένη.

«Μάλλον για αγορά, αν κατάλαβα καλά».

«Όνομα;»

«Δεν το συγκράτησα, αλλά ακούγεται μάλλον ξένο. Πολύ καλά αγγλικά όμως».

«Πέρασέ τον», ίσως ήταν μια ευκαιρία να κατευθύνει τις σκέψεις της αλλού.

«Κυρία Ντρέναν, χαίρομαι που κατάφερα επιτέλους να μιλήσω μαζί σας. Ενδιαφέρομαι για την αγορά ενός διαμερίσματος και μου συνέστησαν να έρθω σε επαφή μαζί σας προσωπικά». Η φωνή ανήκε σε νέο άντρα με μια ελαφριά προφορά.

«Μου λέτε, σας παρακαλώ, το όνομά σας;»

«Άρης Μπρίλης». Η Τζόις αναρωτήθηκε ποιος από όλους τους Έλληνες πρώην πελάτες της τον είχε στείλει. Την πρόλαβε. «Μένω εδώ και τρία χρόνια σε ένα διαμέρισμα που με ικανοποιεί από κάθε άποψη και σκέφτηκα ότι ήρθε η ώρα να αγοράσω το δικό μου. Η σπιτονοικοκυρά

μου μου μίλησε για σας, το είχε αγοράσει πριν από χρόνια και είχε μείνει ενθουσιασμένη με τις μετατροπές που είχατε προτείνει τότε για να είναι λειτουργικό και άνετο. Η κυρία Μάθιους, στο Ίλινγκ».

«Τη θυμάμαι. Αλλά δεν είμαστε πια ενεργοί σε αυτή την περιοχή. Μπορώ όμως να σας δώσω ονόματα άλλων γραφείων πώλησης ακινήτων που θα σας εξυπηρετήσουν το ίδιο αποτελεσματικά».

«Δεν καταλαβαίνετε. Μου συνέστησε εσάς για τη σοβαρότητα και την αμεσότητά σας στην εύρεση ακινήτων. Μου τόνισε ότι δε θα έχω εκκρεμότητες μετά την αγορά ούτε ελλειπείς επιδιορθώσεις ή πρόβλημα με τις εγκαταστάσεις ή την ποιότητα των υλικών σε περίπτωση ανακαίνισης. Δε διαθέτω χρόνο για να ελέγχω την πρόοδο των διαπραγματεύσεων, είτε με συνεργεία είτε με σχετικές άδειες. Θέλω να εμπιστευτώ αυτόν που θα το αναλάβει ότι δε θα με απογοητεύσει».

«Σας ευχαριστώ για τα λόγια σας, αλλά σας βεβαιώνω ότι οι περισσότεροι έτσι ενεργούν. Θα σας δώσω λοιπόν κάποια ονόματα στην περιοχή και...»

«Κυρία Ντρέναν, η κυρία Μάθιους μου τόνισε ότι η προσωπική σας επίβλεψη και η αμεσότητά σας μείωσαν τον χρόνο αναμονής της για το τελικό αποτέλεσμα. Και δεν περιορίζομαι στην περιοχή που ανέφερα. Μπορούμε τουλάχιστον να το συζητήσουμε;»

Η επιμονή του νέου άντρα, ο θετικός του τρόπος και ο δυναμισμός του την άγγιξαν. Ίσως το ότι ήταν και συμπατριώτης; Δεν έχανε τίποτα να τον δει.

«Μπορείτε να περάσετε από τα γραφεία κάποια στιγμή τότε;»

«Θα είμαι εκεί στις τέσσερις σήμερα. Σας ευχαριστώ πολύ».

Δεν έχασε χρόνο, δε ρώτησε αν η ίδια ήταν ελεύθερη, αν είχε κάποιο άλλο ραντεβού. Η γραμμή έκλεισε και έμεινε να κοιτά το ακουστικό ελαφρώς σοκαρισμένη. Ο νεαρός ήταν αποφασιστικός, άμεσος και δραστήριος. Η αυτοπεποίθηση και ο δυναμισμός του ήταν ένα τονωτικό. Τόσα χρόνια είχε συνηθίσει να είναι η ίδια αυτή που διέταζε, ζητούσε, περίμενε ότι θα την υπάκουαν, διοικούσε. Της θύμιζε κάπου τον εαυτό της και χαμογέλασε. Έλληνας ήταν, αντιδρούσε ως Έλληνας. Είχαν περάσει πολλά χρόνια από την τελευταία φορά που έτυχε να έχει πελάτη συμπατριώτη της, οι περιοχές που είχε επικεντρωθεί για πωλήσεις ακινήτων δεν ήταν στις προτιμήσεις τους. Η πρόκληση να αναμετρηθεί με κάποιον που θαύμαζε τον δυναμισμό του ασχέτως εθνικότητας τη δελέασε. Το αποτέλεσμα της αναμέτρησής τους δεν την ενδιέφερε. Απλώς θα ξυπνούσε από τον λήθαργο και την παθητικότητα που την είχαν ρίξει τελευταία οι αναμνήσεις.

Δεν ήταν καθόλου προετοιμασμένη για το αποτέλεσμα. Η συνάντησή τους θα ήταν σαν μια μετωπική σύγκρουση δύο αμαξοστοιχιών που έτρεχαν ανεξέλεγκτα. Και θα άλλαζε εντελώς τη ζωή τους.

Στη Θεσσαλονίκη του 1978, δυο νεαροί φοιτητές, η Χαρά Προκοπίου από την Αθήνα και ο Τάσος Αναγνώστου από τη Λάρισα, ερωτεύονται παράφορα και τα όνειρα για το κοινό τους μέλλον γεμίζουν στόχους τη ζωή τους. Μα ξαφνικά όλα γκρεμίζονται για τη Χαρά. Ο αγαπημένος της εξαφανίζεται από τη ζωή της ανεξήγητα, χωρίς μια λέξη. Οι άκαρποι μήνες αναμονής για ένα ίχνος ύπαρξης του της σωριάζουν τα όνειρα σε ερείπια και οι αλλεπάλληλες δυσκολίες επιβίωσης την αναγκάζουν να ξενιτευτεί. Μερικά χρόνια μετά, με το γάμο της σβήνει πια εντελώς από τη ζωή τη Χαρά Προκοπίου και τις σκληρές αναμνήσεις της πρώτης αγάπης. Τώρα σαν Τζόυς Ντρέναν, επιτυχημένη επιχειρηματίας, απρόσιτη και απόμακρη, στην ηλικία των πενήντα της χρόνων, υπάρχει... χωρίς αγάπη, με ένα μεγάλο κενό στη καρδιά.

Και εισβάλλει στη ζωή της ο κατά πολύ νεότερος της, ελκυστικός Βολιώτης, Άρης Μπρίλης. Η έντονη, ανεξήγητη έλξη κυρίαρχη, η Χαρά υποκύπτει, και για λίγο ζει ένα όνειρο, μα οι εξελίξεις και οι ανατροπές καταγιστικές. Η παράλογη ζήλεια μιας παλιάς ερωμένης του Άρη προκαλεί μια δίνη καταστροφικών εξελίξεων που στροβιλίζοντας μπλέκει και επηρεάζει αμετάκλητα τις ζωές τεσσάρων ανθρώπων.

*Ποιο αόρατο νήμα συνδέει αυτούς τους τραγικούς ανθρώπους,
τον νεαρό Άρη, τον πατέρα του Ανέστη Μπρίλη,
την Χαρά ή Τζόυς και τον εξαφανισμένο
από τη ζωή της Τάσο Αναγνώστου;*

ΔΕΙΤΕ ΕΔΩ
ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΓΙΑ
ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΜ: 20470

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ' Ε Π Α Φ Η